

KANCELARIA ADWOKACKA

Adwokat Dariusz Dudek

20-076 LUBLIN

ul. Krakowskie Przedmieście 74/8

tel. (81) 534 9 333

Lublin, 30 stycznia 2012 r.

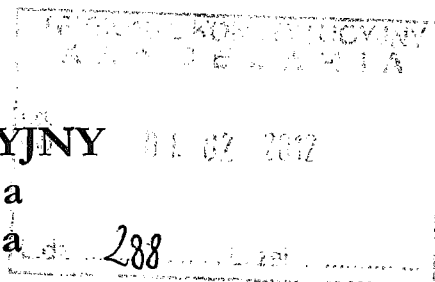
Sygn. akt

Ts 103/10

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

Al. J. Ch. Szucha 12 a

00-918 W a r s z a w a

Wnoszący:

adwokat Dariusz Dudek
pełnomocnik Skarżącego

J R

Z A Ź A L E N I E

na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 stycznia 2012 r.
o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie art. 18
§ 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz.U. Nr 88 poz. 553
z późn. zm.) - sygn. akt Ts 103/10

Działając na mocy pełnomocnictwa, udzielonego mi przez Skarżącego (załączonego przy skardze konstytucyjnej wniesionej w dniu 19 kwietnia 2010 r.), na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 102, poz. 643 z późn. zm.) –

składam z a Ź a l e n i e na wskazane postanowienie Trybunału Konstytucyjnego, (doręczone pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 24 stycznia 2012 r.,

z a r z u c a j ą c mu obrazę przepisu art. 36 ust. 3 w zw. z art. 47 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, poprzez brak wyraźnego wskazania i uzasadnienia konkretnej przesłanki zapadłego postanowienia, formalnej – nieusunięcie braków, bądź merytorycznej – oczywista bezzasadność skargi w odnośnej części, objętej postanowieniem, oraz na podstawie art. 36 ust. 7 tejże ustawy:

w n o s z ę o jego uwzględnienie i skierowanie sprawy, w całym zakresie zaskarżenia wskazanym w skardze konstytucyjnej, do rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny na rozprawie.

U Z A S A D N I E N I E

1.

Skarga konstytucyjna, wniesiona w dniu 19 kwietnia 2010 r., kwestionuje trzy przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz.U. Nr 88 poz. 553 z późn. zm.), mianowicie: art. 13 § 1, art. 18 § 2 i art. 18 § 3 - w konkretnie wskazanym zakresie, w jakim przepisy Kodeksu wprowadzają karalność bezskutecznego usiłowania podżegania do pomocnictwa przestępnego, penalizując subiektywne zachowanie na styku formy stadialnej i dwóch form zjawiskowych popełnienia przestępstwa, bardzo odległe od dokonania czynu zabronionego przez prawo karne, przewidują i zrównują

odpowiedzialność za tę postać zachowania przestępnego z realnym zachowaniem.

Skarga zarzuca i wykazuje w uzasadnieniu niezgodność tych przepisów ustawy karnej z art. 2, art. 31 ust. 1, art. 31 ust. 3 i art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Dodatkowe, uzupełniające uzasadnienie zawiera pismo procesowe pełnomocnika Skarżącego z dnia 28 czerwca 2010 r., wniesione w wykonaniu zarządzenia Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 czerwca 2010 r., wzywającego do usunięcia braku formalnego wniesionej skargi konstytucyjnej (sygn. akt Ts 103/10), przez „określenie, w jaki sposób zaskarżone przepisy naruszają konstytucyjne prawo wynikające z art. 42 ust. 1 Konstytucji”.

2.

O ile sentencja zaskarżonego postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 stycznia 2012 r. nie zawiera jakiegokolwiek wskazania podstawy prawnej tego orzeczenia Trybunału, o tyle w ostatnim zdaniu uzasadnienia, po wywodach w części „Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje” [str. 4-6] zawarto następujące stwierdzenie:

„Biorąc powyższe pod uwagę, Trybunał Konstytucyjny odmówił – na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 oraz art. 47 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) – nadania dalszego biegu wniesionej skardze konstytucyjnej w zakresie art. 18 § 3 k.k.” [str. 6 uzasadnienia postanowienia].

W ten sposób przytoczona podstawa prawna postanowienia, bynajmniej nie wskazuje jednoznacznie, która z przesłanek ujętych w art. 36 ust. 3 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym stanowiła przyczynę odmowy nadania skardze w odnośnej części, objętej postanowieniem, dalszego biegu: merytoryczna, czyli *verba legis* „oczywista bezzasadność” części skargi, czy też przesłanka formalna, tzn. „braki nie zostały usunięte w określonym terminie”.

3.

Podkreślić należy, iż jak wskazano wyżej, w niniejszym postępowaniu jeszcze w czerwcu 2010 r. miało miejsce wzywanie do usunięcia braku formalnego wniesionej skargi konstytucyjnej oraz w terminie ustawowym wykonanie tegoż przez pełnomocnika Skarżącego, po czym Trybunał Konstytucyjny nie komunikował już żadnych zastrzeżeń, aż do czasu wydania i doręczenia zaskarżonego obecnie postanowienia.

Tymczasem w konkluzji uzasadnienia postanowienia z 17 stycznia 2012 r., jako jego podstawę powołano m.in. przepis art. 47 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym. Przepis ten stanowi:

Art. 47 ust. 1. Skarga poza wymaganiami dotyczącymi pisma procesowego powinna zawierać:

1) *dokładne określenie ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją.*

Zdaniem Skarżącego powołanie się na tę postawę przez Trybunał dowodzi bezzasadności postanowienia, albowiem wniesiona w 2010 r. skarga konstytucyjna „dokładnie”, tzn. całkowicie jednoznacznie i precyzyjnie określa przedmiot zaskarżenia, stanowi go mianowicie: art. 13 § 1, art. 18 § 2 oraz art. 18 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz.U. Nr 88 poz. 553 z późn. zm.).

Zawiera je *petitum* skargi pod tytułem „Określenie przedmiotu skargi konstytucyjnej”, zamieszczone na stronie 1 skargi.

4.

W opisanej sytuacji, chociaż Trybunał nie werbalizuje kwalifikacji „oczywistej bezzasadności” części skargi, pełnomocnik Skarżącego przyjmuje hipotetycznie, iż podstawę postanowienia stanowiła także kwestia merytoryczna, o czym zdaje się świadczyć następujący *passus* uzasadnienia: „*Niezależnie od tego, czy naruszenie wskazanych w skardze konstytucyjnych praw i wolności upatrywać będziemy w niejasności i nieprecyzyjności kwestionowanych przepisów (art. 42 ust. 1 Konstytucji), czy w zbyt szeroko posuniętej penalizacji (art.*

31 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji), nie zostały – w ocenie Trybunału Konstytucyjnego – spełnione przesłanki skargi konstytucyjnej, w zakresie, w jakim jej przedmiot stanowi art. 18 § 3 k.k. Brzmienie tego przepisu w konkretnej sprawie nie mogło bowiem doprowadzić do naruszenia wskazanych w skardze praw i wolności” [str. 5 uzasadnienia].

Dalej Trybunał argumentuje, iż „nie ma znaczenia (...), czy uznamy podżeganie i pomocnictwo za odrębne typy czynów zabronionych czy nie”, bo „bez względu na to, jak będziemy rozumieli termin ‘czyn zabroniony’ /.../” – i tak „ewentualna nieprecyzyjność zakwestionowanej regulacji jest /.../ irrelevantna w niniejszej sprawie” [str. 5-6].

Zdaniem pełnomocnika Skarżącego, przytoczona argumentacja nie wykazuje w dostateczny sposób ani częściowej bezzasadności skargi, ani oczywistego charakteru tejże bezzasadności, jak tego wymaga art. 36 ust. 3 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

5.

Nie wchodząc w niedopuszczalną na tym etapie argumentację merytoryczną, należy podkreślić tylko następujące okoliczności.

Po pierwsze, bezspornie Sądy powszechne w odniesieniu do Skarżącego zastosowały łącznie (formuła multikwalifikacji) wszystkie trzy przepisy Kodeksu karnego: art. 13 § 1, art. 18 § 2 oraz art. 18 § 3, uznając iż doszło do bezskutecznego usiłowania podżegania do pomocnictwa przestępnego.

Po drugie, niezależnie od prawidłowości lub nie samoistnego (pojedynczego) unormowania i stosowania poszczególnych przepisów dotyczących form stadialnych i zjawiskowych przestępstwa, zupełnie inną jakość (zdaniem Skarżącego: niekonstytucyjną) oznacza prawna konstrukcja ich kumulacji normatywnej, dopuszczalna na gruncie Kodeksu karnego i łącznie stosowana w realnej praktyce sądowej.

Po trzecie wreszcie, w przedmiotowej sprawie chodzi o poważne, a nawet fundamentalne problemy prawa karnego w świetle wartości, zasad i norm Konstytucji RP, związane z klasycznymi, ale też wynikającymi z obowiązującej Konstytucji zasadami gwarancyjnymi: *nullum crimen, nulla poena sine lege poenali anteriora - sine lege scripta, certa, stricta* oraz *nullum crimen sine culpa*, dalej, o granice dopuszczalnej kryminalizacji i penalizacji zachowania człowieka, czyli o podstawy, uzasadnienie i granice represji karnej, jako ingerencji państwa w sferę wolności i praw człowieka o najwyższym stopniu intensywności.

Zdaniem Skarżącego, tak fundamentalne problemy prawne - zasługują na rozważenie przez Trybunał Konstytucyjny nie w ramach kontroli wstępnej, ale w pełnym postępowaniu orzeczniczym, po przeprowadzeniu rozprawy i po uzyskaniu stanowiska wszystkich uczestników postępowania, w drodze rozstrzygnięcia merytorycznego Trybunału, w postaci ostatecznego i powszechnie obowiązującego wyroku.

Dopiero to orzeczenie pozwoli miarodajnie ustalić, czy, które i z jakich powodów, zakwestionowane w skardze konstytucyjnej przepisy ustawowe: są zgodne, są niezgodne, bądź nie są niezgodne z normami nadrzędnymi, zawartymi w obowiązującej Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Z tych przyczyn zażalenie niniejsze jest konieczne i uzasadnione,-

Adwokat Dariusz Dudek

MASTEL-BA STYDIAŁ

Adwokat Dariusz Dudek

ZAŁĄCZNIKI:
odpis zażalenia.